

Ja seftsammaf tulleb nüüd weel luggeda. Langenborni liggi ellas üks rikkas mees. Seltsammal olli üks tüdruk, kes laskkümmed aastat tedda aujaste olli orjanud, ja kes omma diige üllespiddamisse pärrast olli tuntud ommast Jummalast ja mitmest waggast inimessest. Sel aujal tüdrukul olli mitto aastat jubba suur waew ühhest wallusast haigussest, ehk küll ikka jallal olli ja tödd teggi; agga keige wimaks paistetas temma pahhem jalg weel ülles, ja wdttis tedda mahha et ei saand nüüd ennam orjata. Küllab temma leiwawannem olleks nüüdki tedda piddand toitma, ja hoolt ta ette kandma; agga ei tulnud se temma melegt, muud kui ütles agga tüdrukule, et piddi omma teed minnema, kummi piddi terweks sama.

Ei teadnud waene nüüd, mis tehha. Ei olnud temmal rahha egga woiud ta hospitalist asset leida, sest et ei olle koddanikko tüttar. Mis siis muud, kui aias agga ülles ja teggi ülle omma jouo ja kandis omma kibbe waewa ühhest päwast teise. Agga jalg sai ikka

sedda sandimaks. Üks nüüd ütles ennast moistwad tedda aidata, ja andis rohhud temmale, agga ikka weel sedda sandimaks läks waese jalg. Ja nüüd ka leiwawannem, se kaupmees, sai hopis äktimelelissfeks, ja satis take sanna, et kui ei lassi temma maiast wäljasis tahhab kätte wdttä, ja tedda wäljas wisata. Se walli sanna teggi temma jüddamele wdgga haiget; silmaweeqa pallus temma abbi Jummalast, ja armas Jummalaltis. Wagga sant Langenborn kulis tüdrukko hädda, ja kohhe wdttis omma karko kaenla alla ja läks ni ruttuste, kui pujalg agga andis, se kaupmehhe jure. Kaupmees küsis temma käest mis piddi tahtma? ja Langenborn siis kostis: Tüdruko tahhan teilt ärra wia omma jure, et teie lubbate ommast maiast wälja tedda wisata. Di? ütles kaupmees. Ep olle sul ennesel jo keddagit, ja tahs had tüdruko nimmel agga perjata, et agga isse leiwa saad. Dige küll, ütles Langenborn tassase wainoga; armisa Jummalä käest lodan,